

met de laatste twee zinnen. Ik meen daartegenover ten stelligste te kunnen verklaren;

1°. Dat van een „ontreddering van de Maatschappij”, *zoals de zaken nu staan*, geen sprake zal zijn. Daaruit volgt:

2°. Dat „als de oogen geopend worden”, door de heeren DIJKGRAAF c. s., er van een „dreigend gevaar” niets te bespeuren zal zijn.

Amsterdam, 12 Mei 1919.

G. H. DE JONG.

II.

Ondergeteekenden in vergadering bijeengekomen ter bespreking van de belangen der Maatschappij, besloten eenparig zich aan te sluiten bij den reeds van verschillende zijden geuiten wensch, dat dr. SIKKEL voorzitter moge worden. Beproefd leider, overtuigd voorstander der eenheid onzer Maatschappij, even overtuigd tegenstander van een uitsluitend naar stoffelijk voordeel strevende en op de spits gedreven vakactie, daarbij kenner, zooals misschien geen ander, van het raderwerk onzer Maatschappij, die haar tegenwoordige organisatie vooral aan hém dankt — is hij zonder twijfel de aangewezen man om de praktische invoering der thans aangenomen hervormingen te leiden en rust en onderling vertrouwen in onze gelederen te doen terugkeeren.

Ondergeteekenden hebben gegronde redenen te vertrouwen, dat een der districten hem — volgens de bepalingen van het nieuwe reglement — tot hoofdbestuurder kiezen zal. Zij spreken den wensch uit, dat daarna het nieuwe hoofdbestuur dr. SIKKEL tot voorzitter zal kiezen, en dat hij zelf bereid zal zijn deze benoeming aan te nemen. Meer dan een wensch uitspreken kunnen zij niet, maar de kans, dat deze in vervulling zal gaan, is des te grooter naarmate in ruimer mate blijkt, dat hij door velen gedeeld wordt.

Het offer, dat wij in het belang der Maatschappij opnieuw van dr. SIKKEL vragen, is groot, na alles wat hij, niet het minst in de laatste jaren, voor haar deed. Wij zijn onbescheiden, doch overtuigd, dat geen betere oplossing te vinden is.

Wij verzoeken allen, die met onzen wensch instemmen, ten spoedigste van deze instemming te doen blijken aan dr. J. D. C. KOCH te Kampen. Mogen velen dit doen, daar dan de kans des te grooter wordt, dat dr. SIKKEL bereid zal worden gevonden dit nieuwe offer aan arbeidskracht en tijd te brengen, maar vooral omdat het in een tijd als deze, niet voldoende is, dat de voorzitter de vertrouwensman is van één enkel district; hij zal meer dan ooit er behoefte aan hebben zich gedragen te weten door het vertrouwen van de geheele Maatschappij.

CH. BLES, Amsterdam.

J. C. BOLLE, Middelburg.

R. BROMBERG, Den Haag.

H. R. G. J. BRONGERSMA, Amsterdam.

A. R. COHEN, Amsterdam.

B. A. P. VAN DAM, Den Haag.

S. DIAMANT, 's Hertogenbosch.

C. H. A. T. FEHMERS, Rotterdam.

H. K. DE HAAS, Rotterdam.

H. D. DE HAAS, Amsterdam.

H. G. HAMAKER, Groningen.

I. D. HEFTING, Groningen.

A. J. W. HEINTZ, Apeldoorn.

G. H. DE JONG, Amsterdam.

L. JUMPERTZ LOEB, Den Haag.

H. KLINKERT, Rotterdam.

J. D. C. KOCH, Kampen.

C. A. J. KROL, Haarlem.

JUL. LEYDESDORFF, Meppel.

G. C. NIJHOFF, Groningen.

G. OOSTERBAAN, Den Haag.

H. PINKHOF, Amsterdam.

N. VAN DER PLAATS, Zwolle.

A. VAN RHIJN, Leiden.

J. A. RÖMER, Leeuwarden.

A. J. A. THOMAS, Baarn.

L. W. H. TJEENK WILLINK, Zeist.

D. L. VAN WELY, Den Haag.

P. A. DE WILDE, Amsterdam.

ZEVENTIGSTE ALGEMEENE VERGADERING DER MAATSCHAPPIJ.

Naar aanleiding van tot mij gerichte vragen betreffende het *logies*, kan ik mededeelen, dat de omvang van de kaart niet veroorloofde daarover nader uit te wijden. Het spreekt echter van zelf, dat, wanneer collegae door onvoorziene omstandigheden op het laatste oogenblik verhindering hebben en dit *tijdig berichten*, de regelings-

commissie zal trachten het logies te doen overnemen door een collega, die zonder voorafgaande mededeeling logies zou wenschen.

De bepaling ten opzichte van de geldelijke aansprakelijkheid is getroffen, omdat bij vroegere gelegenheden gebleken is, dat collegae wegbleven zonder nader bericht en dus de regelingscommissie een onnoodig tekort had te boeken, daar het besproken logies toch betaald moet worden.

Onder de leden, die zich tot deelnemen hebben aangemeld, missen wij nog de namen van verschillende trouwe comparanten; ter wille van de goede regeling mogen wij hun raden, spoedig bericht te zenden. Misschien laten velen zich afschrikken door de moeilijkheden, welke de organisatie van onze Maatschappij den laatsten tijd geeft. Is het niet mogelijk, dat een goede oplossing te Alkmaar gevonden wordt? Wij zorgen voor een prettige collegiale stemming. Wellicht behoort de oude spreuk niet geheel tot de geschiedenis: „te Alkmaar begon te Victorie”.

Hoorn, 12 Mei 1919.

H. L. C. VAN DEN BERG, *secretaris*.

ENCEPHALITIS LETHARGICA OF GRIEPENCEPHALITIS?

De patiënte, over wie ik in dit *Tijdschrift* (n°. 17, bldz. 1494) een mededeeling deed, is, toen de publicatie juist gedrukt was, plotseling overleden, zonder dat nieuwe verschijnselen zijn waargenomen. Lijkopening was niet mogelijk, zoodat ons helaas de zekerheid ontgaat, of hier een encephalitis en niet een ander proces in de buurt van de pedunculi cerebri heeft bestaan.

Dat mijn mededeeling de publicatie van een klinisch waargenomen en serologisch onderzocht geval van griepencephalitis (of encephalitis lethargica) heeft uitgelokt, acht ik van betekenis. Een collega hier ter stede deelde mij mondeling een voor eenigen tijd door hem waargenomen ziektegeval mede, dat hij voor een geval van encephalitis lethargica houdt.

Enschede, 11 Mei 1919.

D. J. BECK.

MALARIA IN NOORD-HOLLAND.

De ingezonden stukken in het *Tijdschrift* van 3 Mei en 10 Mei, onder bovengenoemden titel, dringen mij tot een woord van tegenspraak, vooral het laatste, daar de schrijver zich als autoriteit opwerpt, als hebbende „vijf jaren lang in Noord-Holland malaria meegemaakt”. Dokter B. PREMSELA schrijft een groot deel zijner gevallen van malaria toe aan „een beruchte stinksloot”. Het feit, dat het er „steeds wemelde van de muggen”, is hem voldoende reden tot zijn slotsom. Niet wordt vermeld, welke muggen dit waren en nu meen ik wel met zekerheid te kunnen zeggen, dat, als inderdaad de beschreven sloot de broedplaats der muggen is geweest, deze *culices* waren en niet *anopheles*, welke laatste soort toch alléén voor de malariaverspreiding van belang is. Het is toch een bekend feit, dat de *anophales*larven vrij zuiver water noodig hebben ter ontwikkeling, terwijl daarentegen de *culices* ook met vuil water tevreden zijn. Het is natuurlijk allerminst mijn bedoeling het voortbestaan der stinksloot te verdedigen, maar ik kom er tegen op, dat men voor het doel gebruikt maakt van argumenten, welke geen steek houden.

Tegen beide schrijvers heb ik het bezwaar, dat zij er zoo gemakkelijk toe komen schuld te werpen op autoriteiten en zooveel verwachten van wettelijke regelingen. De *epidemie-bestrijding* in ons polderland is vooral door den grooten waterrijkdom zooveel moeilijker dan in andere streken. Zoolang niet door ophooging de polderbouw in stadsbouw veranderd is, leidt slootendemping licht van kwaad tot erger door het ontstaan van plassen en drassige plekken onder en bij de woningen. De goedaardigheid onzer malaria verijdt bij *stelselmatige* bescherming der huizen op den duur voldoende medewerking der bewoners: De verwachting door *stelselmatige* chinine-behandeling de malaria te verdrijven is grootendeels op teleurstelling uitgelopen.